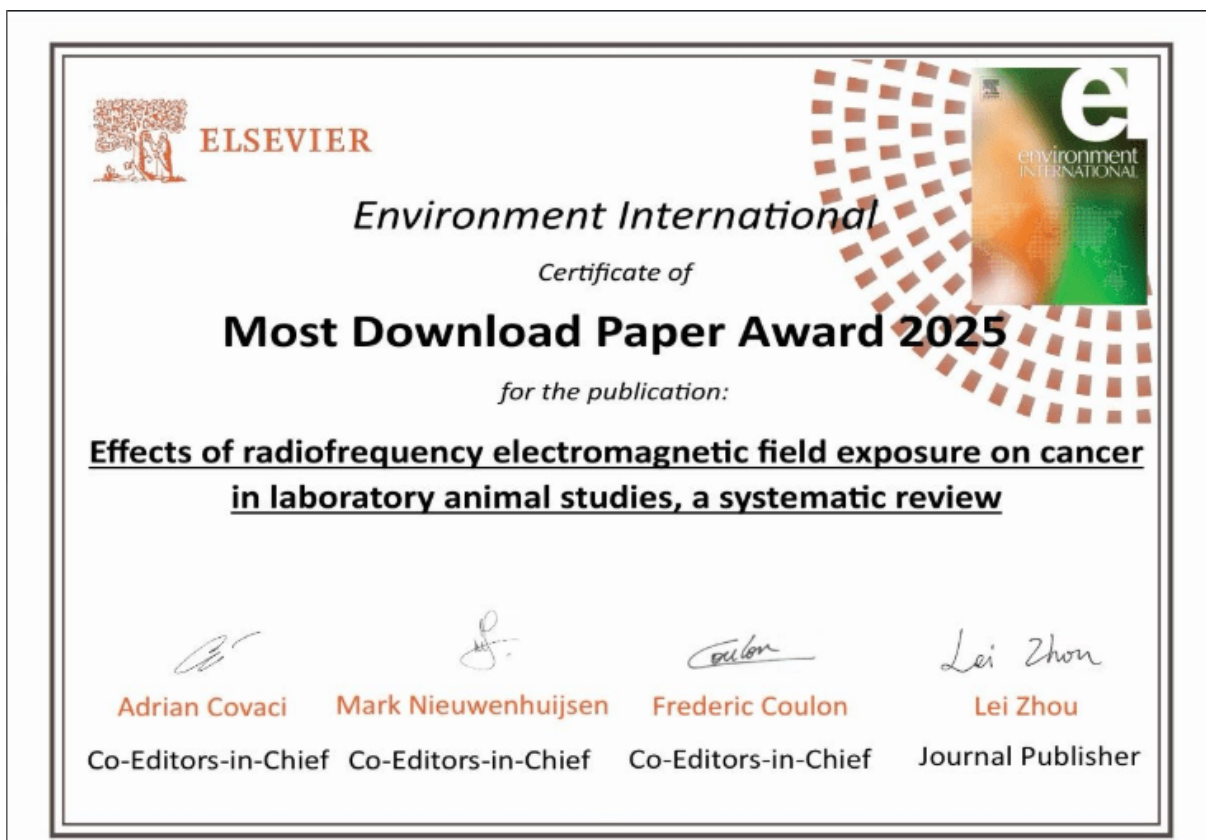

Forskningsartikkel som avslører WHO's «strålevern» gikk til topps i 2025

Denne teksten ble først publisert på <http://einarflydal.com> den 12.05.2026

Diplomet over forteller at artikkelen med det lange navnet – «Virkinger på kreft i laboratoriestudier utført på dyr fra radiofrekvente elektromagnetiske felt, en systematisk gjennomgang» – ble den artikkelen i det vel ansette tidsskriftet Environment International fra det store forlaget Elsevier som ble lastet ned flest ganger i 2025.

Nemlig 28 000 ganger, som er et ekstremt høyt tall for forskningsartikler.

Hva slags artikkel er så dette? Hvorfor er den viktig og hvorfor ble den lastet ned av så mange? Her får du forklaringen, og hvordan dette i særdeles grad blamerer det norske Folkehelseinstituttet.

Vi må gå en liten omvei for å forstå betydningen av de mange nedlastingene og av artikkelen som har fått en slik mottakelse:

Artikkelen med de 28 000 nedlastingene inngår i en bestilling på 12 forskningsgjennomganger til ulike forskningsmiljøer om å undersøke om det kan påvises helseskader fra stråling svakere enn grenseverdiene. De 12 tar for seg ulike typer

helseskader og har fått utarbeidet liknende forskningsprotokoller, dvs. anvisninger for hvordan forskningen skal utføres.

Det var WHO's lille Geneve-kontor *The International EMF project* (TIEMFP) som bestilte de 12 forskningsgjennomgangene for å friske opp grunnlaget for WHO's strålevernpolitikk i årene som kommer. De 12 artiklene er derfor særdeles viktige:

Om disse artiklene finner helseskader fra slik stråling vi omgir oss med fra dagens strålekilder, betyr det at WHO vil anbefale strengere retningslinjer og grenseverdier framover. Og omvendt: Ingen funn av helseskader kan brukes som grunnlag for mer romslige grenser og økt bruk.

De andre 11 studiene fant ikke at noen helseskader kunne påvises. Det gjorde derimot denne tolvte.

Hvordan kan denne forskjellen ha seg? Forklaringen ligger i historien:

Det lille WHO-kontoret som har bestilt de 12 studiene, har to faste medarbeidere – en leder med bakgrunn fra antenneforskning og en sekretær. De to har som oppgave å spre standardisering av strålevernet i verden, som jo er lett å forstå kan være bra både for folkehelsen og næringslivet. Kontorets råd blir lyttet til, og også fulgt av de fleste nasjonale strålevernetater, som jo bare sjelden har noe nevneverdig med egen kompetanse på feltet ikke-ioniserende stråling.

Det gjelder også DSA i Norge: Kompetansen ved de nasjonale strålevernetatene er stort sett bare knyttet til kjernekraft og medisinsk og teknisk bruk (røntgen, etc.), altså «ioniserende stråling» som har svært høy energi og som lett kan gi oppvarmings- og forbrenningsskader. Helsefaren vurderes i hovedsak utfra styrken på energien (dvs. energiintensiteten), og hvor mye av den som absorberes i kroppen over tid.

Slike skader skal det derimot mye til å få fra «ikke-ioniserende» stråling, med mindre man reparerer radarer, omfavner mobilbasestasjoner, bryter seg inn i transformator-kiosker, eller får støt fra overledning. «Ikke-ioniserende» stråling har lavere frekvenser enn lys og den slags stråling vi får fra alle slags radiosendere, strømledninger og annet elektrisk utstyr, og har i andre hverdagslige situasjoner langt mindre energi i seg.

(For spesielt interesserte: Men energien fra senderne kommer polarisert og ordnet som positive og negative ladninger, ikke kaotisk som i dagslys, og kan derfor utøve relativt kraftige trekk- og skyv-krefter selv om den er svært svak.)

De to ansatte på det lille WHO-kontoret TIEMFP klarer ikke å gjøre jobben alene, og det var heller ikke meningen fra starten:

Til å hjelpe seg med å utbre internasjonale standarder for ikke-ioniserende stråling trekker det lille WHO-kontoret på personell og retningslinjer fra stiftelsen ICNIRP

– *The International Committee for Non-Ionizing Radiation Protection* – som i sin tid ble opprettet som en avlegger av ICRP – *The International Committee for Radiation Protection*. Alle verdens lands strålevernorganer, slike som DSA i Norge, er tilsluttet ICRP, og ICNIRP fikk dermed helt fra starten god drahjelp og enkel tilgang til alle ICRP-medlemmene. (TIEMFP ble opprettet med romslige midler fra mobilbransjen som ICNIRPs kanal inn i WHO, men det er en annen historie.)

Også det norske ICRP-medlemmet DSA – Direktoratet for strålevern og atom-sikkerhet – følger ICNIRP, ja faktisk så tett at alle ICNIRPs anbefalinger og veiledninger automatisk blir gjeldende norske forskrifter. (Ingen andre land enn Island og Norge har til de grader omfavnet ICNIRPs råd.)

ICNIRPs anbefalinger og veiledninger bygger på ICRPs tradisjonelle tankegods om at det er *energiintensiteten* som teller om man vil undersøke skadevirkninger og fastsette eksponeringsgrenser. ICNIRPs retningslinjer er derfor velegnet til å beskytte mot varmeskader på arbeidsplasser der ansatte utsettes for nærkontakt med plastsveisemaskiner, radarer og mobilbasestasjoner, høyspentledninger etc. Men de er uegnet for å beskytte mot skader som ikke skyldes energiintensiteten, men f.eks. at pulsene i radiosignalene forstyrrer elektriske prosesser på cellenivå – helt uten å skape varmeskader. Og det viser mange studier at de godt kan gjøre.

Bruker du ICNIRPs retningslinjer for lete etter skader, kan du altså ikke finne dem: Måleverktøyet er ikke egnet for det.

Og her kommer vi endelig tilbake til artikkelen med de 28 000 nedlastingene:

Hva er det spesielle med nettopp denne artikkelen? Jo det er den eneste av de 12 artiklene som FHI – Folkehelseinstituttet – valgte å utelate i sin utredning som den avleverte tidlig i år. Og den er *den eneste av de 12 som valgte å følge en forskningsmetode som er i stand til å finne skadevirkninger fra moderne, pulset og polarisert stråling – slik den brukes i moderne trådløst utstyr.*

Alle de andre 11 studiene fulgte nemlig anvisninger som baserer seg på å måle energiintensiteten i strålingen, som i praksis betyr å måle om vevet blir så varmt over tid at det tar skade. Og det gjør det jo ikke av slik stråling.

Forfatterne av denne ene artikkelen sto imot presset fra ICNIRP-medlemmene som bisto det lille WHO-kontoret med å lage forskningsprotokollen. I stedet for å følge den forsket de slik de mente man må om forskningen skal være god og hederlig og egnet for oppgaven. Om presset de ble utsatt for kan du lese mer i min [bloggpost 06.02.2026](#), der et intervju med hovedforfatteren Melke Mevissen er gjengitt.

Ved å sile bort denne og velge de andre 11 studiene til sin utredning sikret FHI-utrederne at det ikke kunne påvises noen helsevirkninger i deres materiale. For det følger ganske enkelt av metoden disse andre har brukt.

Du finner en mer utførlig omtale av hvordan denne metoden svikter i [bloggpost 16.02.2026](#), som også viser til et eget nettsted der jeg har fått analysert og systematisert svikten ved hjelp av KI-verktøyet Claude. Der ser du også at denne metoden går igjen i analyser fra flere autoriteter:

De bruker metoder med målinger av energiintensitet over tid som de har arvet fra gammel strålefysikk og bruker den for å måle virkninger der det ikke er energiintensiteten over tid som teller. Da gjør de heller ikke noen ubehagelige funn som vil kreve strengere grenseverdier.

Står vi overfor ren svindel, eller er det bare snakk om fagfolk som ikke er i stand til å se utenfor de faglige premisser de en gang fikk drillet inn under studiene sine i strålefysikk? Det er ikke godt å si, men kanskje en kombinasjon, for det er jo også slik at forskere i team har ulike oppgaver og begrenser seg gjerne til det de er satt til å gjøre. Dessuten er det gjerne slik at de som gjør utredningene, ikke har noen faglig bakgrunn hverken i strålefysikken eller biofysikken, men kanskje bare i statistikk eller medisin. Det er ikke nok for å gjennomskue hvordan forskningsprotokollen styrer hva de kan finne.

Hvem skal hjelpe det nasjonale strålevernet og folkehelsa ut av dette uføret?

Den 12. studien viser vei. At den er lastet ned 28 000 ganger, viser at budskapet når ut, mens byråkratene sitter i sine departementer og «stoler på» FHI'er og DSA'er rundt i verden som har fått mandater som gjør at de ser bort fra slik forskning «fordi den ikke tilfredsstillende» de kravene til metode som ICNIRP og ICRP og strålefysikerne innen ioniserende stråling har vært opptatt av: eksakte målinger av energiintensiteten.

Og er det energiintensiteten man er opptatt av, så finner man jo altså ikke noe systematisk skademønster, og kan konkludere med «helseskader ikke påvist», noe som passer både bransjen og byråkratene godt.

Einar Flydal, den 13. mai 2026